

NOVINKY



19

Březen-duben
2019
ZPRAVODAJ SO
ročník 5

*

www.so-novinky.obadalek.cz

Web sponzoruje Václav Obadalek - Bobr.

JEDNOU SKAUTEM - NAVŽDY SKAUTEM

Devatenácté elektronické číslo, web v řádném provozu.

OBČASNÍK

„Pravda je jen to, co jest dobrem všech.“

„Nemohu-li já pravdy osvoboditi ve všem, aspoň nechci býti nepřitelem pravdy.“

„Nemůže-li pravda býti projevena bez pohoršení, lépe je přijmouti pohoršení, nežli pustiti pravdu.“

„Protož, věrný křesťane, hledaj pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdy až do smrti: nebť pravda tě vysvobodí od hříecha, od ďábla, od smrti duše a konečně od smrti věčné, jenž jest odlúčení věčné od milosti Božie...“



OBSAH

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Zápis z jednání Pražské družiny SO v lednu a Hanácké družiny SO v únoru 2019.

INFORMAČNÍ ZDROJE

Krátký pohled na lednový seminář ELŠ.
Odkaz na zvukový záznam ze setkání Junáka při obnově v roce 1989.

ZAJÍMAVÉ ZPRÁVY

40 let od úmrtí Ferdinanda Peroutky.
D. Herman o sebeobětování Jana Palacha.

HISTORICKÉ OHLÉDNUTÍ ...

600 let od smrti Václava IV.

NAVŽDY ODEŠLI

JUBILEJNÍ ZIMNÍ PŘECHOD BRD

PŘED UZÁVĚRKOU

102 let Eduarda Marka - Hroznýše
Co se dělo na Den zamyšlení 2019 v Praze – u jezuitů.

Mistr Jan Hus

650 let od narození : (?) 1369 - datum úmrtí: 6. červenec 1415

Zdroje: <https://citaty.net/autori/jan-hus/citaty-o-pravde/>
<https://krizovatka.skaut.cz/dokumenty/file/890-duchovni-zpravodaj>

ODDÍLOVÉ ZPRÁVY

**Zápis z družinové schůzky Pražské družiny Svojsíkova oddílu,
která se konala v úterý, 8. ledna od 16.00 hod.
v klubovně střediska Vatra na Celnici.**



Host: sestra Eva Žiglitzová z Východočeské družiny SO (Pardubačka, t.č. žije v Praze 4)

Schůzku zahájila rádkyně družiny sestra Amálka srdečným pozdravem, a vyzvala přítomné sestry a bratry, aby společně a hlavně od srdce, zapěli první sloku Junácké hymny – zdařilo se.

Druhým bodem byly citáty, které zaslal Amálce ještě br. Grizzly – „O životě“.

„Život není tak krátký, aby nestačil na zdvořilost“ (R. W. Emerson),

„Život je jako řada stanic a zastávek, kdy jsme zmeškali, nebo chytli svůj vlak“ (J. Galsworthy),

„Život činný je opravdovým životem“ (J. A. Komenský),

„Život je praxe, ne teorie. Život se nenaučíš z knih“ (S. H. Vojanský)

„Protože nám není dopřáno žít dlouho, zanechme po sobě něco jako svědectví, že jsme žili“ (Plinius ml.)

Za třetí Amálka přivítala hosta z Východočeské družiny SO Evu Žiglitzovou a následně uvedla 2 nové členky Pražské družiny SO

sestru Adélu Čapkovou z Prahy 9, ale registrovanou na Praze 2, ve stř.

Maják – ved. 38. klubu OS a

sestru Marii Kůsovou – Madlu, z Prahy 6, registrovanou v 10. Stř. Bílá

Hora, kde je zástupce vůdkyně střediska a současně vede světlušky (z pracovních důvodů se nemohla schůzky zúčastnit).

Za čtvrté – trochu smutnější byly informace o úmrtí

br. Stanislava Křížka (15. 12. 2018), jehož pohřbu se účastnil br. Beránek – Sid, kytici zajistila Amálka

a o úmrtí br. Stanislava Táborského (18. 12. 2018). Informaci podal br. Windy, který zajistil i kytici za družinu SO – velký dík.

Za páté – veselejší bylo oznámení lednových narozenin:



2. 1. ses. Adéla Čapková

7. 1. br. Jindřich Valenta – Vlk

14. 1. br. Vojtěch Janoušek

19. 1. br. Vladimír Hübsch – Čil (85 let)

19. 1. br. Vladimír Pechar – Pluto

Všem Amálka pogratovala a ostatní se přidali k vyslovenému přání potleskem.

Za šesté – po tomto hezkém aktu se rozdávaly různé dárky – PF, origami, koničci, br. Pluto své kresby, přáníčka, ale i výborné vánoční cukroví.

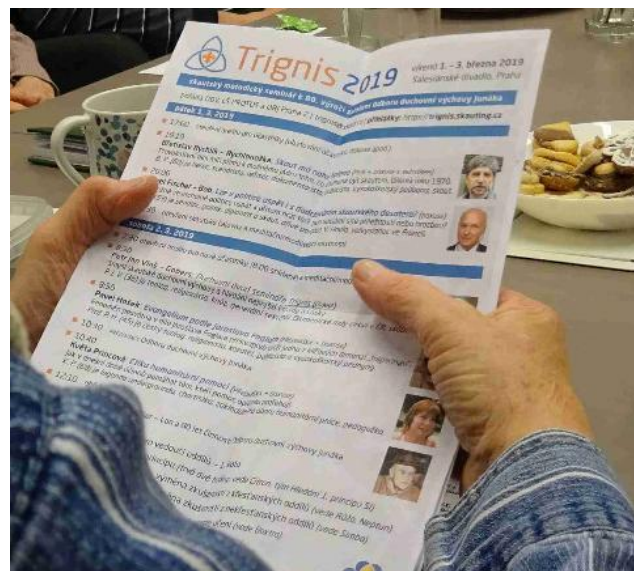
Současně Amálka vyřizovala pozdravy od sester a bratří, kteří se nemohli zúčastnit schůzky, a poslali svá přání písemně, nebo telefonicky.

Za sedmé – Amálka vyzvala k prezentaci vánočních besídek (které proběhly), a také činnosti klubů OS na střediscích a oddílech.

První se ujal slova br. Minewakan za Prahu 2, a opravdu velice obsáhle popsal velké množství informací – o účasti na pohřbu br. Hájka – Balúa, na kterém byli spolu s br. Kolářem – Rysem a br. Milošem Blažkem – Merkurem v Chotěboři, dále střediskovou Silvestrovkou akci 29. – 31.12.2018 a mši v Želivu.

Informoval i o ekumenických seminářích a menších rozporech v jejich konání. Dále o „Trignisu“ a mnoha dalších.





Br. Hübsch informoval o Mikulášské zábavě kapitanátu vodních skautů a dále o tradiční letní akci „3 jezy“, které se zúčastnilo téměř 1 500 lodí. Za tři roky se bude konat akce „Navigamus“ v Seči.



Br. Randák rozvinul ódu na skautskou základnu „Tortuga“ v Nymburce, kterou zdejší středisko dostalo darem v 90. roce od sourozenců Rumlových. Jedná se o dvoupatrovou vilu s velkou zahradou, téměř v centru města. Ve vile je velká přednášková místnost, několik ložnic a menších prostor, vč. kuchyně. V současnosti je tam organizační i mezinárodní skautské středisko.

Br. Lukšíček – Rys se krátce zmínil o problému s majitelem pozemku pod skautskou základnou JRČH panem Lobkowitzem, který Červený Hrádek a přilehlé pozemky zdědil po baronu Mladotovi. Pan Lobkowitz avizoval ukončení nájmu pozemku pod základnou a zastavení provozu JRČH v roce 2019. V současné době probíhá s p. Lobkowitzem jednání na Ústředí Junáka o možnostech, které by eventuálně připadaly v úvahu.

Dále br. Rys informoval o Vánoční besídce OS Prahy 4, s účastí br. Lazebníka a jeho syna (výborný houslista), a br. Nashvilla, který popovídal o Foglarovi a Rychlých šípech a připravovaném koncertu k výročí Rychlých šípů.

Br. Rys zmínil tradiční Tříkrálový pochod Písnice – Valy – Ohrobec – Vrané n/Vlt., který se konal 5. ledna 2019.

A nakonec ještě upozornil, že letošní „Zimní přechod Brd“, který se koná k 50tému výročí této tradiční akce (leden 1969), a to **26. ledna 2019** s trasou Dobříš, Kytínská louka, Řevnice.

Br. ČIL ještě jednou zmínil masivní akci „3 jezy“, a důležitou skutečnost důkladné přípravy- sami se letos „udělali“ (převrhli).



Sestra Amálka připomněla únorovou schůzku (v úterý 12. února 2019 v klubovně Na Celnici),



a následně dala Zdeně volnou ruku k výběru „daní“ pro letošní rok. Vzhledem k tomu, že Zdena je osvědčená výběřčí, proběhlo vše bez úrazu, a obrovský nápor Zdena s přehledem zvládla. Schůzku jsme zakončili Gilwellským kruhem a zpěvem večerky.

Příště – to je 12. 2. 2019 – nashledanou

Zapsali: Vlk a Rys

P.S. Autoři citátů:

Ralph Waldo Emerson – americký unitářský duchovní, esejista, básník, filozof

John Galsworthy – anglický dramatik, spisovatel, nositel Nobelovy ceny za literaturu v r. 1932

Svetazár Hurban-Vajanský – slovenský spisovatel, novinář, publicista

Plinius ml. – římský spisovatel, básník

Pod čarou:

Na schůzce bylo odsouhlaseno zakoupení skládacích židlí pro potřeby Pražské družiny (abychom nemuseli opět sedět na odpadkových koších). Zajistí Amálka na příští schůzku.

Družinovka v Lesnici 14.2.2019



ROSTISLAV





2

Informační zdroje

XXVII. Seminář ELŠ se konal jednak v Salesiánském divadle v Kobylisích a poté v SI (Skautském institutu) na Staroměstském náměstí v Praze, a to ve dnech 4. až 6. ledna 2019.

Záznamy přednášek viz:

<https://krizovatka.skaut.cz/zpravodajstvi/4351-jakub-zelezny-o-zatceni-behem-palachova-tydne-a-dalsi-vidia-pustte-si-povidani-jiriny-siklove-jindricha-sidla-ci-jiriho-drahose-na-seminari-els> ; zde je také odkaz na besedu se 101letým Eduardem Markem - Hroznýšem.



Na záznam z obnovovacího setkání Junáka z 2. 12. 1989

upozorňuje br. Leo Ge z Vídně:

<https://www.youtube.com/watch?v=naXZtyAWV10&feature=share&fbclid=IwAR0efSUN46CTmCGgb9qLyB0hHH3Z5BtkPnUyhikrFwPjccSg-RnNVuOph1s>

Ostatně na tomto webu je více záznamů, které mohou pomoci např. při přípravě setkání družin SO apod.

Zajímavé zprávy

Ferdinand Peroutka

Malý výběr z citátů

„Pouze ten křičí, kdo není ujištěn o pravdě svých slov. Pravdě pak sluší klidná pevnost a chladná prostota.“

„...postavení literatury ve společnosti spočívá na jejím morálním kreditu: nemůže být bez trestu neupřímnou po několik let. Počne-li publikum věřit, že literatura se stává pouhou hříčkou, že v ní není zákonitosti, že je to prostě jakási destilovaná a zintelektualizovaná legrace, jde prostě hledat hříčky tam, kde jsou dokonalejší: do kinematografu.“

„Chceme-li dobře vyjít s člověkem, učiníme dobře, budeme-li mít na paměti nauku o dědičném hříchu: jinak řečeno, budeme-li pamatovat, že není uzpůsoben k dokonalosti.“



Zdroj: <https://citaty.net/autori/ferdinand-peroutka/>

Novinář Ferdinand Peroutka byl nejsilnějším hlasem české názorové publicistiky 20. století a ostrým kritikem nacistické i komunistické totality; svého předchůdce Karla Havlíčka Borovského označil v dobrém slova smyslu za muže střední cesty. On sám jím byl také - jen o jeho pojetí nejsou historici zajedno. Od jeho smrti uplynulo v roce 2018 čtyřicet let († 20. dubna 1978).

Patřil k intelektuální elitě první republiky i blízkým přátelům Karla Čapka. Jako šéfredaktor názorového týdeníku *Přítomnost* a komentátor *Lidových novin* navštěvoval Ferdinand Peroutka schůzky pátečníků a byl také častým hostem „táflrundy“, debatní stolní společnosti, jíž jako jediná žena kralovala Čapkova partnerka a známá vinohradská herečka Olga Scheinpflugová.

Když potom na sklonku třicátých let uštvaný Karel Čapek zemřel, právě *Přítomnost* otiskla citlivou reportáž Mileny Jesenské o posledních dnech jeho života – a sám Peroutka, s pohnutím v hlase, promluvil na Čapkově pohřbu.

S autorem „*Krakatitu*“ ho ovšem pojilo víc než přátelství, obdobný byl i jejich pohled na svět. „Hlavní víra, která podle

mého mínění spojuje příslušníky této generace, je tichá, ale vytrvalá víra ve zdravý rozum,“ napsal Peroutka v komentáři *Vysvětlení směru*, který bývá považován za programovou deklaraci *Přítomnosti*, a v němž Čapka hájil před výtkami levice. A ačkoliv zdrženlivý Peroutka sám o sobě mluvil zřídka, poslední čtyři slova citované věty do značné míry definují i jeho názorové zázemí.

Inspirován u Havlíčka Borovského odmítal vypjaté názory z obou okrajů politického spektra; klíčová pro Peroutku byla státotvornost středového konsenzu.

Coby racionalista a realista stál proti myšlení zamořenému romantismem, patosem a sentimentem a shodně s Borovským stavěl rozum a klidný úsudek nad vášnivá vzplanutí citů.

V komentářích, glosách a esejích, které držely linku analytické anglosaské žurnalistiky s břitkým ostnem namířeným k názorovým oponentům, se mu navíc dařilo sledovat na konkrétních událostech širší společenské fenomény, a podchycovat tak nadčasová témata v aktuálním dění – díky tomu zůstává řada jeho postřehů platných dodnes.

Vybral a redakčně zpracoval: Kamzík

Zdroj:

<https://ct24.ceskatelevize.cz/archiv/1506060-ferdinand-peroutka-muz-stredni-cesty-ktou-zavaly-dejiny>



To hlavní, **co můžeme říci o činu Jana Palacha** je, že je to tajemství.

Odhodlat se k takovému činu vyžaduje odvahu a přesvědčení, které nejsou ve společnosti časté. Známe případy lidí, kteří obětovali život jako vojáci a to při činech, které přesahovaly plnění rozkazu. Jsou tu skutky rodičů, kteří se obětovali za své děti. Máme vědce, kteří riskovali život a sami na sobě testovali vážné nemoci. Křesťané odmítali odvolat svou víru, i kdyby to bylo jen formálně.

Palach ale nebyl příslušníkem řádné armády, členem velké, pronásledované a viditelné náboženské komunity, nejednal veden nějakým instinktem, který by byl do něj vrozen v okamžiku zrození, aby byl zachován lidský rod.

Skutek Jana Palacha se odehrál v době narůstající beznaděje několik měsíců po okupaci země vojsky Varšavské smlouvy, ve skutečnosti fakticky sovětskou armádou. Byl to čin v době temna a vykonal ho jako velký člověk a v dané chvíli v osamělosti skoro absolutní a přitom zjevně kvůli lidem, s kterými se cítil spojen. Při hodnocení jeho sebeupálení nemůžeme použít výraz sebevražda, protože to označuje jiný způsob dobrovolného odchodu ze světa a motivů tam může být mnoho. Spíše se zde mluví o sebeoběti. Oběť vždycky znamená zřeknutí se a někdy i zničení něčeho, co je samo o sobě považováno za cenné. Pokud někdo obětuje svůj život, jde do krajnosti, protože neobětuje "něco", ale sebe. vzdává se své budoucnosti, možnosti ještě potom něco ovlivnit, všech vztahů a vazeb a navíc bez jistoty, že jeho jednání bude mít skutečně nějaký dopad. V tom se podobá Jan Palach spíše lidem, které známe z jiných kultur, třeba buddhistickým mnichům, kteří se na protest upalují. Je to odchod ze světa velmi bolestivý, pomalý, konec, který by ve skutečnosti nesnesl realistické filmové tvárnění, protože by lidi zachvátila hrůza. Proto je ale tak působivý a znovu ožil po dvaceti letech v lednu 1989. Občané se probudili a zjistili, že když se mohl Palach obětovat takto, je třeba překonat strach před mašinerií moci a nasazenými policisty, údajně lidovými milicionáři, psy, vodními děly.

"Smrti, kde je tvé vítězství?" napsal apoštol svatý Pavel.

Připomínáme si to všechno i teď, kdy od oněch událostí uplynula půlka století a ožívají síly, které by chtěly připravit lidi o svobodu a to i za cenu kolaborace s cizí mocí. Nejde o to napodobovat čin, který je výlučný a nemusí ve své konkrétnosti odpovídat silám a založení každého. Můžeme ale porovnat své vlastní malé oběti s tím, čeho je člověk schopen. Jan Palach, Jan Zajíc, Polák Ryszard Siwiec a neznámý muž, který se na náměstí v Pekingu postavil sám proti koloně tanků a také ten jeden muž, který jako jediný nehajloval, když to dělali všichni kolem, matky rodin, které ukrývaly za války parašutisty, to jsou lidé, kteří budou vždycky světlem, které překonává tmu.



Historické ohlédnutí

Václav IV. byl český a římský král, syn císaře Svaté říše římské Karla IV. a jeho třetí manželky Anny Svidnické.

Václav IV. se narodil v 26. února r. 1361, jeho otci Karlovi IV. už bylo 45 let. Výchovu získal zejména od arcibiskupa Arnošta z Pardubic; byl to také on, kdo Václavovi IV. už v jeho dvou letech r. 1363 položil na hlavu českou korunu.

Po Arnoštovi z Pardubic se o nezletilého českého krále staral Jan Očko z Vlašimi, druhý pražský arcibiskup a první český kardinál. Václavovi IV. se dostalo vynikajícího vzdělání, uvádí se, že byl nerozhodný - prý často „přešlapoval na místě“.

Václav IV. měl několik sourozenců a především dva mladší bratry, kteří se narodili Karlovi IV. a jiné matce, Alžbětě Pomořanské; byli to: Zikmund Lucemburský a Jan Zhořelecký. Zatímco Jan Zhořelecký byl Václavu IV. nápomocný a dokonce ho vysvobodil ze zajetí, ze Zikmunda se stal králův rival (a nepřítel, který ho nakonec na trůnu nahradil).

Václav IV. na císařský titul nedosáhl, měl mnoho nepřátel, za jeho života byla vyhrocená doba v Čechách i v Evropě.

Václav IV. se sice v 15 letech stal v Čechách římským králem, ale když chtěl v o sedm let později v roce 1383, vykonat císařskou korunovační jízdu do Říma, zabránily mu v tom francouzské intriky. Mimo to vztah s bratrem Zikmundem byl značně konfliktní. Promítlo se to do sesazení Václava IV. z římského královského trůnu.

Nepřátel mezi domácí šlechtou vedenou Joštem Moravským, bylo také dost. Šlechta si na králi silou vynucovala své požadavky. Ani církve mu nebyla oporou, jak ukazuje „kauza“ umučení Jana Nepomuckého. Spory o církve a víru vyvrcholily upálením Mistra Jana Husa. Král Václav IV. ho nejprve podporoval jako jednoho ze své družiny, vysloužil si za to však později od nepřátel kritiku, že je kacír. V Čechách zhoršilo situaci také propuknutí moru, což bylo většinou chápáno jako Boží trest.

Ač měl Václav IV. dvě manželky, nejprve Johannu Bavorskou a později Žofii Bavorskou, neměl s nimi však děti. Stále více se uchyloval do ústraní. Útěchou mu bylo víno, knihy a měl také okolo sebe domácí zvířata.

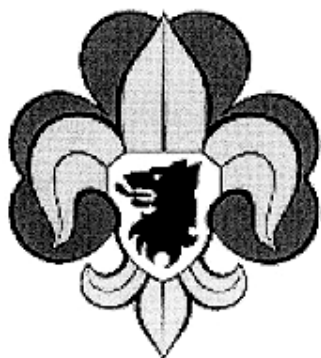
Václav IV. si postavil u Kunratic svůj hrad, kde zemřel na infarkt poté, co se dozvěděl o první pražské defenestraci - vyhození konšelů z oken rozlíceným davem.

Přesto všechno byl král Václav IV. jedním z nejdéle vládnoucích českých panovníků, českým králem byl 56 let. Po jeho smrti 16. srpna 1419 se České země propadly do válečné vřavy.



Viz např.: <http://celebwiki.blesk.cz/osobnost/3939/vaclav-iv/> anebo <http://www.rozhlas.cz/devitky/profilky/zprava/vaclav-iv-slaby-kral-v-destastne-dobe-580532>.

Navždy odešli



A za vše, za vše dík.
Za lásku, jaká byla,
za život, jaký byl...
Donát Šajner

*Hluboce zarmoucení oznamujeme všem příbuzným, přátelům a známým smutnou zprávu, že nás navždy opustil náš drahý a milovaný manžel, tatínek, dědeček a pradědeček,
pan*

MUDr. Zdeněk Vacek

*Zemřel v úterý 18. prosince 2018
ve věku nedožitých 80 let.*

Bratr Šaman vstoupil do Junáka v roce 1968 a stal se vedoucím střediska Skuteč. V období mezi lety 1968 a 1970 se podílel na přípravě dětských táborů.

V roce 1970 byl kvůli skautingu nuceně přesídlen ze Skutče do Hlinska. Od roku 1970 do roku 1989 byl hlavní hybnou silou při ilegálních akcích skutečských skautů, kteří se tajně scházeli a skautovali se svými rodinami po bytech členů střediska a na letních táborech na Javorku u Jimramova.

Po roce 1989 se stal instruktorem a působil na mnoha vzdělávacích akcích, zejména pod Lesní školou Jiráskovy oblasti tehdejšího Východočeského kraje. Byl členem družiny Wabanaků, kterou založil Milota Fanderlik. Byl také zdravotníkem ORJ Chrudim a KRJ Východočeského kraje.

Jeho zásluhou se středisko Skuteč jmenuje Ležáky, neboť Šaman byl ve výboru pro ustanovení národního památníku ve

vypálené osadě. Každým rokem se naše středisko pietních akcí účastní a hlídky stojí čestnou stráž. Šaman se také podílel na budování základen na Zderazi a na Čachnově.

V roce 1996 předal vedení střediska a stal se Zpravodajem KD střediska.

Byl ženatý s Jaromírou Vackovou - Viki, která byla také aktivní skautkou a činovnicí ve středisku Skuteč. Díky její podpoře se mohl naplno věnovat službě lékaře i skautingu. Viki se o Šamana upoutaného na lůžko starala až do jeho smrti.

Za své zásluhy o skautské hnutí byl oceněn Medailí svatého Jiří zlatého stupně, Medailí díků, Řádem Čestné lilie v trojlístku bronzového stupně, Řádem čestné lilie Trojlístek skautek, Medailí Syrinx stříbrného stupně a čestným členstvím ve Svojsíkově oddíle.



Viz též: <http://skutec.skauting.cz/historie.html>



Jiří Brady v r. 2016 v domovském středisku

Ve věku 90 let zemřel dne 12. 1. 2019 v kanadském Torontu

Jiří Brady,

skaut z Nového Města na Moravě.

Jiří Brady se narodil 9. února 1928 v Novém Městě na Moravě v rodině místního židovského obchodníka, o tři roky později se Bradyovým narodila dcera Hana. Harmonické dětství sourozencům skončilo se zánikem Československa a zřízením protektorátu.



Jejich matka Markéta pomohla svému příbuznému, odbojáři z Belgie, a byla na jaře 1941 zatčena a deportována do koncentračního tábora v Ravensbrücku. Na podzim téhož roku zatkli i otce a Jiřího s Hanou se ujal strýc.

Nakonec museli i oni nastoupit do transportu, v květnu 1942 je z Třebíče deportovali do ghetta Terezín.

Jiří se dostal do objektu L 417, kde se utvořila chlapecká komunita, vydávající časopis *Vedem*.

V tomto časopise je zaznamenáno jeho redaktorem: „Musím říci, že jsem se smál nad člán-

kem Jiřího B. o odvětví stanici. To byl kluk, kterému jsme říkali „medvídek“, silný, učil se v ghettu instalatérem a neměl pražádné intelektuální sklony.“

Na podzim 1944 deportovali Jiřího i sestru Hanu do Osvětimi; přežil tam selekci a byl určen na práci v pobočném táboře Gleiwitz; nakonec přežil oba nacistické koncentrační tábory i pochod smrti (ze kterého uprchl). Jeho sestra Hana v Osvětimi zahynula – o jejím krátkém životě byla napsána kniha a divadelní hra *Hanin kufřík*. Její osud Jiří Brady vyprávěl v českém rozhlasě:

<https://dvojka.rozhlas.cz/za-jirim-bradym-dokument-ve-kterem-vypravi-tragicky-pribeh-sve-sestry-hany-z-7483058>.

V roce 2016 byla Jiřímu Bradymu udělena Cena Paměti národa; přitom vyprávěl: "Řekl jsem si, že když to přežiju, že budu jinej. Že budu pomáhat každému, kde budu moct. ...Pak jsem měl problém, když jsem se vrátil domů, jak se vypořádat s tím vším, jak uctít svoje rodiče .., protože mi dali dobrý vychování. ...A pak jsem přišel na to, že to nejlepší, co pro ně můžu udělat, je mít dobrej život."

Po roce 1948 uprchl před komunisty, a ač mohl dále pokračovat do Palestiny, raději se vydal „do světa“. Profese instalatérská mu zůstala po celý život, v Kanadě v ní později i podnikal.

Je právem považován za velkou osobnost; svojí podporou emigrantů i svými osobními svědectvími šířil varování před nenávistí a zdůrazňoval potřebu svobody a lidských práv (zvláště mu vždy záleželo na tom, aby „mlčící většina“ ve společnosti dávala o sobě vědět).

Odkaz: <https://www.pametnaroda.cz/cs/jiri-brady>

Viz též video: <https://www.facebook.com/TerezinskaStafeta/videos/1193191570704421/?t=6>

Poznámka redaktora: Br. Jiří Brady obdržel řadu vyznamenání v cizině a nakonec ocenění doma, avšak nebyl členem Svojsíkova oddílu, i když by svými postoji do čestného SO patřil.



Snímek z vyznamenání br. Šerifa řádem stříbrného vlka

Bratr Šerif (nar. 1921) pochází z Hanušovic, členem skautského hnutí se stal již v roce 1936. Za druhé světové války se jako účastník zahraničního odboje dostal do Francie, kde působil jako vojenský řidič. Po návratu do vlasti v roce 1946 začal vést v Hanušovicích skautský oddíl. Absolvoval Lesní školu Jiráskovy oblasti, které posléze pomáhal v řadě dalších desetiletí.

Již v roce 1949 byl zatčen v souvislosti s politickým procesem s odbojovou skupinou Světлана, jejímž členem však nebyl. Přesto byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen na dvacet let vězení a v nejtěžších věznicích, včetně Uherského Hradiště či Mírova, prožil devět let. Během věznění se setkal s řadou významných osobností, mnohým z nich také posloužil ve chvílích tísně, nemoci či při jejich umírání. Propuštěn byl v roce 1958.

Až do důchodu pak pracoval jako železničář a vedl dětské tábory – když to bylo možné, tak skautské, když to možné nebylo, tak tábory ROH na Potštejně. Zapojoval se do obou obnov skautského střediska v rodných Hanušovicích ve svobodnějších dobách a podporoval domovské středisko a jeho členy organizačně, morálně i materiálně.

Po roce 1989 se stal také aktivním členem Konfederace politických vězňů, velkou energii v posledních třech desetiletích věnoval a věnuje připomínkám komunistického útlaku mladé generaci – přednáší na školách, pořádá poznávací zájezdy do Jáchymova, přednáší ve skautských oddílech, táborech a na lesních školách (ještě v roce 2017).

Je nositelem nejvyššího českého státního vyznamenání Řádu Tomáše Garrigua Masaryka (2010) a maďarského Zlatého kříže za zásluhy (2011). Za svou celoživotní oddanost skautským ideálům a za nezměrnou pedagogickou činnost při výchově mladé generace k demokracii byl v březnu 2018 jednomyslně jmenován jedním ze dvanácti žijících nositelů nejvyššího skautského vyznamenání **Řádu stříbrného vlka**.

"Jednou skautem, navždy skautem," znělo heslo Jana Janků, politického vězně, který zemřel v neděli 27. 1. 2018 ve věku 97 let. Celý život ho provázela hluboká katolická víra a skautské ideály.

Václav Vorlíček



**filmový režisér (Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko,
Což takhle dát si špenát, Dívka na koštěti ...)
skautskou přezdívkou „Babík“**

(chodil do 5. přístavu vodních skautů Praha – Smíchov,
vedeného Jaroslavem Novákem – „Bratřkou“),
mj. účinkoval po II. svět. válce ve filmu Na dobré stopě

(viz: <https://www.youtube.com/watch?v=8WUUPtDe6kw>).

* 3. 6. 1930 † 5. 2. 2019

Absolvoval jsem jako vlče tři tábory a jako sedmiletý skládal vlčácký slib. Byl to opravdu silný zážitek – když se u táborového ohně malý kluk s vyvalenýma očima zavazuje k něčemu velkému, na celý život, to se pak vynořuje z podvědomí často. Jako režisér musíte řídit kolektiv lidí různých profesí, kteří jsou zainteresovaní na společné věci. Řídit kolektiv se člověk učil už ve skautské družině.

Jako rádce jsem pod sebou měl skupinu šesti sedmi kluků, doslova jsme pak byli i na jedné lodi: Jela se třeba Vltava, cesta trvala týden, museli jsme být týden na jedné lodi a všechno zvládnout, nerozbit pramku v proudu na balvanech... Tím, že člověk formoval jiné, formoval vlastně i sám sebe.

Viz: <https://www.youtube.com/watch?v=B2CMpltm8Wk> a také https://cs.wikipedia.org/wiki/V%C3%A1clav_Vorl%C3%AD%C4%8Dek

50. jubilejní skautský přechod Brd

Akce vznikla jako nenásilná demonstrace skautského nesouhlasu s vojenskou okupací Československa v srpnu 1968. První přechod Brd se uskutečnil 8. února 1969 a účastnilo se ho na 1 300 skautů a skautek. Tradice přechodu se udržela přes celou normalizaci až dodnes. Trasy přechodu vedou většinou z Mníšku pod Brdy nebo z Řevnic, ale řada oddílů, jednotlivců či skupin volí i jiné možnosti, například z Dobříše, Dobřichovic i dalších míst v podhůří Brd.

Do hlavních výchozích bodů přechodu Brd se z Prahy lze dopravit pohodlně vlakem – do zastávky Rymáně u Mníšku pod Brdy. Cestovat je možné i autobusem příměstské MHD ze Smíchovského nádraží do Mníšku pod Brdy-Stříbrné Lhoty.



Akce byla i letos zahájena nástupem na Kytínské louce ve 13:00 hod dne 26. ledna 2019.

Na louce bylo zajištěno občerstvení za velmi přijatelné ceny (teplý čaj zdarma), k dispozici bylo originální razítko přechodu i možnosti zakoupení dalších sběratelských a historických předmětů; fungovala také schránka na Brděnky do soutěže „O nejkrásnější Brděnku 2019“.

Výjimečná byla série osmi drobných aktivit pro zabavení na místě (a taky pro získání „diplomu“):

- opečení těstového „hada“ (zdarma)
- zakoupení Výroční turistické známky Přechodu Brd (35 Kč)
- možnost koupit si Výroční turistickou nálepkou Přechodu Brd (12 Kč)
- zakoupení nášivky Výročního přechodu Brd (60 Kč)
- vydání Brděnky Kraje Praha pro všechny příchozí (zdarma)
- k dispozici bylo Výroční razítko Přechodu Brd (použití bylo zdarma)
- konala se výstavka k historii Přechodu Brd.





Celkově organizátoři odhadli účast na asi 1500 osob všech věkových kategorií.

Před uzávěrkou

Dne 17. března 2019 oslaví věrný odběratel Na dobré stopě

Eduard Marek – Hroznýš královský

102 narozeniny.

S gratulacemi přichází (téměř nepřehledný) počet bratrů a sester (nejen) z Junáka.

Zájemci o životopis bratra Hroznýše, který je o trochu starší než Československá republika (narodil se 17. března 1917), viz:

<https://www.ustrcr.cz/uvod/vzdelavaci-projekt-pamet-a-dejiny-totalitnich-rezimu/skauti-v-protikomunistickem-odboji/eduard-marek/> .





DEN ZAMYŠLENÍ 2019

Odbor duchovní výchovy Junáka a oldskautky a oldskauti z Prahy pozval sestry i bratry na pražské setkání v sobotu dne 23. února.

Od 7.30 hod byla v kostele sv. Ignáce mše sv. za ses. Aničku Švecovou, bývalou vůdkyni střediska LUX Junáka; od 9.30 hod se v zázemí (vchod z Ječné ulice) konala beseda s pokračováním ve vzpomínkách na Roberta a Olave B. P., spojená s pohoštěním z vlastních zdrojů.

Celkem se zúčastnilo 10 sester a bratrů (došly 2 omluvy).

Poté, co přítomní vstoje uctili památku zemřelých, kteří bývali častými účastníky tohoto setkání, zazněl reprodukováný Mezinárodní skautský signál; dále se setkání věnovalo rozhovoru nad tématem WAGGGS ke Dni zamyšlení 2019, tj. „Čas vést“ anebo také „rozdvíjení vůdcovských dovedností“.



Nedávno zemřelý režisér Václav Voříšek jednou při vzpomínání jak skautoval v Pražské vodní pětce, řekl: *„Řídit kolektiv se člověk učil už ve skautské družině... Jako rádce jsem pod sebou měl skupinu šesti sedmi kluků, doslova jsme pak byli i na jedné lodi: Jela se třeba Vltava, cesta trvala týden, museli jsme být týden na jedné lodi a všechno zvládnout, nerozbít pramku v proudu na balvanech... Tím, že člověk formoval jiné, formoval vlastně i sám sebe“.*

Jestliže jsou jak skautky, tak skauti vedeni svými vedoucími odmala k tomu, aby byli soběstační, bývá to chápáno tak, že poté, co si osvojí „skautské znalosti a získají zkušenost“, budou z nich jaksi automaticky i v profesním životě „vedoucí osobnosti“. Letos k tomuto snažení vybízí i materiály WAGGGS – zdůvodňují to tím, že právě nastal ČAS VĚST.

Jako výzvy, kterým by se měly skautky „postavit do čela“, jsou pro rok 2019 navrženy: charita, ekologie, mír, genderová rovnost a více méně trvalý úkol „vést samy sebe“ tak, jako v roce založení dívčího skautingu, tj. před 110 lety v Křišťálovém paláci v Londýně.



Položme si však alespoň tři otázky:

- I kdyby ze všech skautů a skautek byly vůdčí osobnosti, bude to stačit na zlepšení světa – vždyť to ani dnes není zdaleka všude vidět?
- Skutečnost ukazuje, že všichni skauti a skautky nejsou vedoucími – ale jací jsou jako spolupracovníci vedoucích, jací jsou z nich „podřízení“ – vychovává je skauting i k životu na „obyčejných postech“?
- Platí ještě dnes slova režiséra Vorlíčka, že když „člověk formuje jiné, formuje vlastně i sám sebe“ – neformuje nás daleko více okolní, „neskautské“ prostředí?

Diskusi, reflektující položené otázky vzhledem k paměti účastníků z doby jejich aktivního vedení dětí a mládeže i s ohledem na současnost, moderoval br. Vladislav Jech – Kamzík; byla zakončena závěrečnou myšlenkou br. J. Černého – Ursuse (v další části je jeho text celý): „Máme mnoho příležitostí, jak se zdokonalovat ve vedení ... ale tuto službu chápu jako ... jako láskyplnou službu ... jako snahu být také vzorem lidskosti“.

Ses. Hana Bouzková uvedla dále vzpomínání na Olave a Roberta Baden-Powella podle 6. části jejího vlastního překladu z originálu *Window on My Heart – Příběh Lady B. P.* (obrázek ukazuje zadní stranu obálky jejího překladu této knihy: sestru Olave B. P. při práci). Probíraná část vzpomínek zpřítomňuje společenské vztahy rodiny Olave; zajímavé je vyprávění, jak byli lidé tehdy fascinováni rozvíjejícím se letectvím (i když spojeném s tragickými osudy průkopníků).

Následně ses. Hana Bouzková rozdala text „Starého irského požehnání“ a článek od Vlasty Mackové „Dívčí skauting“ (ses. Mackové patřila také vzpomínka v úvodu).

Závěrečná debata vyústila v důraz na konkrétní službu návštěv u nemocných. Volná chvíle na závěr setkání se nesla v duchu vzpomínání k tématům, která byla tímto dnem vyvolána, i vzpomínáním na ty, kdo pro obtíže stáří již nemohli na toto setkání přijít.



Velký dík patří místní farnosti U Ignáce za poskytnuté „přístřeší“ a také za organizační podporu, kterou poskytli setkání jak OS klub „38 JEČNÁ“ tak i pražské středisko MAJÁK (kam klub patří).

Svoji úvahu zaslal (nejen) Svojsíkovu oddílu br. Jaroslav Černý z Brna:

Toto vám bude za znamení

L2,12a

Milý příteli, sestro a bratře, co paměť sahá (nejen má, ale i historická), lidé vždycky chtěli vědět, co je čeká. Když chtěli začít válku (vládcové), když chtěli znát, kdy mají úspěšně obdělávat svá políčka, když se snažili založit svou rodinu, když ... a vůbec, když měli něco rozhodnout. Měli k tomu své hvězdopravy (vládcové), vykladače snů a v poslední době kartárky, čtení z ruky či ze socu, a nejmodernější z bioritmu a hvězdných znamení. Ale my, kteří se cítíme být věřícími, víme, že se můžeme svobodně rozhodovat mezi vůlí svou a Boží. A když poslechneme ta Boží znamení, mnohdy si neuvědomujeme, co Bůh požehnal při našem rozhodování. Vždyť Duch boží vane tam, kam se mu zachce.

Tak takový Stepe, šestý ze sedmi synů reverenda Baden Powella, anglikánského kněze a saviliánského profesora geometrie na Oxfordské univerzitě, získal stipendium na soukromé střední škole Charterhouse school v Godalmingu, mnohdy místo učení získával své první zkušenosti se stopováním, lovem a kuchyňskou úpravou úlovků. Nakonec se stal nejmladším plukovníkem v búrské válce (obrana Mafekingu – důvěra mladým chlapcům při stopování nepřítele) a nakonec brigádním generálem. Napsal knížku Aids to Scouting, kterou napsal pro stopaře, ale velice zaujala i malé kluky. Nakonec tedy napsal knihu Scouting for Boys (1908), když předtím uspořádal experimentální tábor na ostrově Brownsea. Tak začal skauting.

V roce 1910 se seznámil s dívkou Olave St. Clair Soames, narozenou ve stejný den 22. 2., s kterou se 30. 10. 1912 oženil. Protože Olave byla velkou pomocnicí sir Robertovi Stephensonovi Smythovi Baden Powellovi, byl 22. únor prohlášen jako Den přemýšlení (Den zamyšlení), Den díků, Den sesterství. A já bych přidal: Den bratrství, Den sounáležitosti.

Milý příteli, sestro a bratře, je dobré se umět zastavovat; zamýšlet se a přemýšlet, co bylo, co bychom měli učinit ... a také děkovat za všechno krásné, co jsme mohli prožít jednotlivě i ve společenství ... na krásné výpravy i kouzelné táborové ohně, na svoje slibové okamžiky, na milované písničky a vůbec na úžasná společenství. A uvědomovat si, že naše kroky, necháme-li se vést, vede Boží ochranná ruka. A tak i díky Baden Powellovi a dalším skautským činovníkům rosteme v krásné lidi, usilující o nejvyšší Pravdu a Lásku, o dobro, o radostnou službu potřebným, o milý úsměv, laskavé slovo, ale i o účinnou ruku k dílu, o otevřenou dlaň, prostě být aktivními optimisty.

Letošní Den zamyšlení se u nás zaměřuje na Vedení. Máme mnoho příležitostí, jak se zdokonalovat ve vedení oddílu, středisek, okresů, krajů, ústředí. Ale tuto službu chápou jako plné nasazení, jako láskyplnou službu našim dětem (všem), jako snahu být vzorem lidskosti. A když k tomu přistoupí i dokonalá znalost problému, pak se naše snaha z vůle Boží setká i s nádhernými výsledky, tvorbou pokoje mezi lidmi.

Přeji radostný a požehnaný svátek a přítomnost víry, naděje a lásky.

22. 2. 2019 svátek skautek.

Jarek Černý – Ursus

NOVINKY SVOJSÍKOVA ODDÍLU

Příspěvky zasílejte buď písemně na adresu:

anebo elektronicky redaktorovi na e-mail:

Interní informace

Vladislav Jech
Jílovská 46
252 44 Psáry
vjech.kamzik@volny.cz

Určeno pro potřebu Svojsíkova oddílu, distribuováno do jeho družin; v případě použití výřatků, odkazů apod. žádáme důsledně uvádět zdroj, tj. ročník, číslo a stranu ZPRAVODAJE, odkud bylo čerpáno!